

svetlejšega in temnejšega, zmanjšanega in povečanega hkratu. Tvoriti pomenja podati novo vizijo svetá, novo verzijo svetá.

Zato ni resnično pomembnega kritika in ga ni bilo, ki vidi in je videl vse enako jasno in mirno, ocenjeval z enakim dopadanjem vse tipe, meril vse z enako mero. V resnici velika kritika ni bila kontemplacija, ampak patos, *d r a m a t i č n o* stanje, kriza v zgodovinskem razvoju. S kritiko se je izražala nova inspiracija, iz kritike so izvirala hrepenenja dobe, kritika jih je prva organizirala in členila in pa često precej kaotično ter poprej, kot so jih organizirali in jim dali snov pesniki ali drugi umetniki. Kritika — pomembna kritika nove dobe — je tvorila novo inspiracijo in preteklost ji je bila često samo snov, s katero je zagovarjala rodečo se sedanost in bodočnost. Zato vsak velik kritik naivno in mnogokrat nezavedno izloča a priori nekatere pojave iz svojega razumevanja ali ocenitve. Posemne figure in dejanja so mu ravno le snov, iz katere tké s svojim ritmom, s svojo logiko, s svojim slogom dramatično kompozicijo. V isti dobi ali v isti skupini pojavov, v katerih vidi kak kritik zmisel vsega zgodovinskega razvoja, vrhunec, na katerega je bil usmerjen zgodovinski proces, spoznava drugi kritik bodisi pripravo k vrhuncu ali pa propad. Vsak velik kritik stilizuje s svojo sodbo resnico: dejstva so samo snov umetniškega dela, nekaj, kar mora biti arhitektonsko in dramatično včlenjeno.

(Konec prihodnjič.)

(Iz knjige „Boje o zítfek“. 3. izdaja. Z avtorjevim dovoljenjem prevel Fr. Mesesnel.)

Li-Tai-Pe - Pavel Karlin ***Samotno pirovanje pomladnega dne***

Od vzhoda nežna sapica pihlja,
pomlad nastlala rož je prek polja.

Ves v solncu sveti se zeleni breg,
raz drevje vsiplje veter cvetni sneg.

Oblak teman se h gori je privil,
že ptič se vrača v gnezdo trudnih kril.

Vsi so že našli mirni svoj pristan,
le jaz, brezdomec, iščem ga zaman.

Ves sam tu pijem in prepevam v noč,
v objemu rož od domotožja mroč...

(Iz cikla japonskih prevodov «Krizantemine vaze»)